

การบริหารจัดการธุรกิจกลุ่มศรียะลาบาติก ตำบลสะเตง อำเภอเมือง จังหวัดยะลา
Business Management of SriyalaBatik Group, Sateng Sub-district, Muang District, Yala

ปริญญาดา อาแว^{1*}, วลลี แซ่พัง^{1*}, นัสริยะห์ แม¹, ต่วนโซ๊ะ โตะรายอ¹ และวัชระ ขาวสังข์²
Parinyada A-wae^{1*}, Wallee Saepang^{1*}, Nasriyah Mae¹, Tuansoh Tohroyo¹
and Watchara Khaosung²

¹ นักศึกษาระดับปริญญาตรี, หลักสูตรบริหารธุรกิจ, สาขาการจัดการ, มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา

¹ Undergraduate, Bachelor of Business Administration, Department of Management, Yala Rajabhat University

² อาจารย์ที่ปรึกษา, ดร., สาขาวิชาการจัดการ, คณะวิทยาการจัดการ, มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา

² consultant advisors, Dr., Department of Management, Faculty of Management Science, Yala Rajabhat University

*Corresponding author, E-mail: vans16924@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ 1. เพื่อศึกษาการบริหารจัดการ กลุ่มศรียะลาบาติก ตำบลสะเตง อำเภอเมือง จังหวัดยะลา 2. เพื่อศึกษาวิธีการสืบทอดภูมิปัญญาการทำลวดลายผ้าทอมือ กลุ่มศรียะลาบาติก ตำบลสะเตง อำเภอเมือง จังหวัดยะลา โดยใช้แบบสัมภาษณ์เชิงลึก และแบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการรวบรวมข้อมูล สถิติที่ใช้งานวิจัย ได้แก่ สถิติเชิงพรรณนา โดยวิเคราะห์ผลเป็นค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า 1. กลุ่มศรียะลาบาติกได้มีการบริหารจัดการอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย 3.39 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.14 โดยการบริหารด้านการตลาดมีการบริหารจัดการมากที่สุดโดยทางกลุ่มให้ความสำคัญกับกระบวนการ การออกแบบสินค้าใหม่ ๆ ให้ตรงตามความต้องการของลูกค้า มีช่องทางการจัดจำหน่ายที่หลากหลาย และสินค้ามีความเป็นเอกลักษณ์สะท้อนถึงท้องถิ่นที่ผลิต ซึ่งมีการบริหารจัดการอยู่ในระดับมากที่สุดโดยมีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากันคือ ค่าเฉลี่ย 4.00 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.00 2.วิธีการสืบทอดภูมิปัญญา วิธีการสืบทอดภูมิปัญญาการทำลวดลายผ้าทอมือของกลุ่มศรียะลาบาติก มีลำดับวิธีการดังต่อไปนี้ 1. การเตรียมผ้าที่จะใช้เขียนลวดลาย 2. การจัดทำลวดลายผ้าโดยการออกแบบลวดลาย การทำบล็อกพิมพ์ลวดลาย การพิมพ์ลวดลาย ขั้นตอนการลงสี การคงสภาพสี การต้มผ้า 3. การแปรรูปการบรรจุภัณฑ์เพื่อการจัดจำหน่าย

คำสำคัญ: การบริหารจัดการ, กลุ่มศรียะลาบาติก, ภูมิปัญญา

Abstract

This research aims 1. To study the management of SriyalaBatik Group, Sateng Subdistrict, Mueang District, Yala Province. 2. To study how to inherit the wisdom of handwoven fabric patterning, SriyalaBatik Group Sateng Subdistrict, Mueang District, Yala Province In-depth interviews and questionnaires are tools to collect data. Statistics used in the research, descriptive statistics by analysis of the results. Average and standard deviations The results showed that 1. SriyalaBatik Group had the highest level of management, $\bar{X} = 3.39$, S.D 0.14. The design of new products meets the needs of customers, has a wide range of distribution channels, and the product is unique, reflecting the production belly, which is managed at the highest level with the same \bar{X} and S.D $\bar{X} 4.00$. S.D 0.00 2 . There are Three steps for the folk wisdom heritage of patterned textiles production. For instance 1. Preparation of fabric to be used to write patterns 2. Fabric patterning by pattern design Pattern printing blocking, pattern printing Coloring procedures, color retention, fabric brewing 3. Processing, packaging for distribution
Keyword: Business Management, SriyalaBatik Group, Wisdom

บทนำ

ในสภาวะปัจจุบันการดำเนินธุรกิจอยู่ภายใต้การเปลี่ยนแปลงของปัจจัยภายนอกมากมาย เช่น เศรษฐกิจ สังคม การเมือง เทคโนโลยี วัฒนธรรม โดยในระยะเวลา 2 ปีที่ผ่านมา โลกได้รับผลกระทบด้าน เศรษฐกิจอย่างหนักโดยปัจจัยหนึ่งคือ การแพร่ระบาดของโควิด19 ซึ่งประเทศไทยก็ได้รับผลกระทบ เช่นกัน ผลกระทบที่ไทยได้รับคือกระทบไปถึงการชะงักงันของเศรษฐกิจการค้าขณะเดียวกันทุกคนมีความ กังวล และต้องดูแลปกป้องตัวเองมีการกักตัวอยู่กับบ้าน หลายคนไม่สามารถมาทำงานหาเลี้ยงชีพแบบ ปกติได้ ธุรกิจจำนวนมากต้องหยุดกิจการ หรือทำได้ไม่เต็มประสิทธิภาพ จนทำให้ขาดรายได้มาจนเจือ ครอบครว้ แม้ว่าจะเปิดเมืองแล้ว แต่เศรษฐกิจก็ยังไม่ได้กลับมาในทันที ผู้บริโภคบางส่วนยังต้องใช้เวลา กว่าที่จะมีความกล้ากลับไปใช้บริการขนส่งสาธารณะ หรือกล้ากลับไปทานอาหารที่ร้าน นอกจากนี้กำลังซื้อจากต่างประเทศก็ยังหายไปด้วยเนื่องจากภาวะเบียดต่าง ๆ ทำให้ธุรกิจต่าง ๆ ต้องมีการปรับตัวไม่เว้น แม้ธุรกิจชุมชนก็ได้รับผลกระทบเช่นกัน

ธุรกิจชุมชนเป็นหนึ่งในกิจกรรมของการพัฒนาชุมชนโดยอาศัยพลังของชุมชนในการบริหารชุมชน ของตนเองซึ่งเป็นรากฐานหลักของการพัฒนาของประเทศอย่างยั่งยืน โดยอาศัยภูมิปัญญาและทรัพยากรที่ มีอยู่ซึ่งธุรกิจชุมชนมีบทบาทสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจให้คนในชุมชนมีรายได้ โดยธุรกิจชุมชนมีหน้าที่หลัก ๆ คือการจัดการด้านการผลิต การตลาด การเงิน บุคลากร และด้านอื่น ๆ เช่น ด้านการวิจัยและพัฒนา เมื่อธุรกิจชุมชนประสบความสำเร็จจะทำให้คนในชุมชนสามารถพึ่งตนเองได้อย่างเข้มแข็งและส่งผลไปยัง

ระบบเศรษฐกิจในพื้นที่เติบโตขึ้น

ผ้าทอพื้นบ้านปะลาจิง เป็นภูมิปัญญาท้องถิ่นของชาวบ้านใน 3 จังหวัดชายแดนใต้ ยะลา ปัตตานี และนราธิวาสเป็นผ้าทอมือที่ใช้เทคนิคการพิมพ์ลายบนผืนผ้าเป็นผ้าที่ค้นพบครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ. 2472 พบในขบวนรับเสด็จของพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว (รัชกาลที่ 7) ที่มณฑลปัตตานี (สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดยะลา, 2564) ความพยายามฟื้นฟูผ้าปะลาจิงเกิดขึ้นเมื่อ ปิยะ สุวรรณพุกษ์ ครูช่างศิลปหัตถกรรมปี 2560 ผู้ก่อตั้งกลุ่มศรียะลาบาติกเจ้าของผลิตภัณฑ์สินค้าประเภทงานศิลปะ “ศรียะลา บาติก” หนึ่งในผู้ที่ค้นพบและมีส่วนร่วมรื้อฟื้น “ผ้าปะลาจิง” ที่เคยสูญหายไปกว่า 70 ปีให้กลับฟื้นคืนมาอีกครั้ง จึงนำเอาศิลปะลวดลายที่พบเห็นจากสถานที่ต่าง ๆ ที่สะท้อนเรื่องราวของสถาปัตยกรรม วิถีและวัฒนธรรมในพื้นที่นั้นได้ มาออกแบบเป็นลวดลาย “บล็อกไม้” ที่ใช้พิมพ์ ผ้าปะลาจิง รวม 200 ลาย พัฒนาสร้างสรรค์กระบวนการผลิตผ้าให้มีมิติของสีเส้นและลวดลายที่มีความแปลกสะกดตา แต่ก็ยังคงงดงามและแฝงอัตลักษณ์รากเหง้าท้องถิ่นเอาไว้ได้อย่างลงตัว ทำให้ “ผ้าปะลาจิง” ฟื้นคืนชีวิตเป็นที่รู้จักและนิยมกันอย่างกว้างขวาง จน ผ้าปะลาจิง เป็นผ้าที่มีชื่อเสียงและทรงคุณค่าของจังหวัด ส่วนราคาก็จะมีตั้งแต่หลักร้อยไปจนถึงสูงสุดอยู่ที่ 59,000 บาท ถือได้ว่าผ้า ปะลาจิง เป็นผ้าที่สร้างชุมชนสามารถต่อยอดการค้าเนินชีวิตในชุมชนที่สามารถหล่อเลี้ยงกันมาจนถึงปัจจุบันได้

ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงได้สนใจที่จะศึกษาการบริหารจัดการกลุ่มศรียะลาบาติก ตำบลสะเตง อำเภอเมือง จังหวัดยะลา และศึกษาวิธีการสืบทอดภูมิปัญญาการทำลวดลายผ้าทอมือ ซึ่งถือว่าเป็นวัฒนธรรมเพื่อสร้างอาชีพ และสร้างความเข้มแข็งให้กับชุมชนและสามารถพึ่งพาตนเองได้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการบริหารจัดการ กลุ่มศรียะลาบาติก ตำบลสะเตง อำเภอเมือง จังหวัดยะลา
2. เพื่อศึกษาวิธีการสืบทอดภูมิปัญญาการทำลวดลายผ้าทอมือ กลุ่มศรียะลาบาติก ตำบลสะเตง อำเภอเมือง จังหวัดยะลา

แนวคิด ทฤษฎี กรอบแนวคิด

1. แนวคิดเกี่ยวกับการบริหารจัดการ

กระบวนการบริหารของเดมิงดร.เอ็ดเวิร์ด เดมิง ได้ประยุกต์กระบวนการของกุติกและเออร์วิกให้สั้นลง เรียกว่า วัฏจักรเดมิง (Deming cycle) หรือ PDCA ซึ่งมี 4 ขั้นตอนดังนี้

- 1 Plan – การวางแผน
- 2 Do – การนำแผนที่วางไว้ไปปฏิบัติ
- 3 Check – การตรวจสอบ เมื่อปฏิบัติต้องมีการตรวจสอบว่ามีปัญหาหรืออุปสรรคอะไรแล้วแก้ไขเสีย
- 4 Act – การนำแผนที่แก้ไขแล้วปฏิบัติใหม่

ในการบริหารถ้าวัฏจักร PDCA หมุนได้หลายรอบ การบริหารจะมีประสิทธิภาพมากขึ้น ซึ่งวัฏจักรเดมิงนี้สามารถนำมาใช้กับกิจกรรมได้เป็นอย่างดี (สมคิด บางโม, 2558)

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ให้ความหมาย การจัดการ (Management) หมายถึง การสั่งการ ควบคุมงาน ดำเนินงาน และนอกจากนี้ได้มีนักวิชาการท่านอื่นได้ให้คำนิยามความหมายของการจัดการซึ่งมีความหมายที่แตกต่างกันออกไปดังต่อไปนี้

การจัดการ หมายถึง การทำงานของบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไปร่วมกันปฏิบัติงานเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ร่วมกัน (Simon, 1965)

การจัดการ หมายถึง การดำเนินให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ โดยอาศัยปัจจัยทั้งหลาย ได้แก่ คน เงิน วัสดุสิ่งของ เป็นอุปกรณ์การจัดการ (Harold Koontz, 1972)

การจัดการเป็นศิลปะในการทำงานให้บรรลุเป้าหมายร่วมกับผู้อื่น (Drucker, 1998)

2. แนวคิดเกี่ยวกับโครงสร้างองค์กร/การบริหารองค์กร

การจัดองค์กรเป็นพื้นฐานของการจัดรูปแบบขององค์กรว่าจะให้ทำงานอย่างไร เชื่อมต่อโครงข่ายการทำงานกันอย่างไรและจะให้คนที่เลือกเข้ามาทำงาน ทำงานกันอย่างไรบ้างนั่นเอง ดังนั้นการจัดองค์กรจึงเป็นงานอย่างหนึ่ง que ผู้บริหารควรให้ความสำคัญ และละเอียดรอบครอบ ต้องให้ความสนใจเป็นอย่างยิ่งที่จะจัดสรร ทรัพยากรองค์กรขึ้นมาอย่างพิถีพิถัน

3. แนวคิดเกี่ยวกับการผลิต/ทรัพยากรการผลิต

การผลิต หมายถึง การนำเอาปัจจัยการผลิตต่าง ๆ ไปผ่านกระบวนการผลิตหรือกรรมวิธีในการผลิต จนกระทั่งออกเป็นสินค้าหรือบริการสำเร็จรูปเพื่อสนองความต้องการของผู้บริโภค

ทรัพยากรการผลิต” (productive resources) หมายถึง ทรัพยากรที่นำมาผลิตสินค้าและบริการ เรียกอีกชื่อหนึ่งว่า ปัจจัยการผลิต (factors of production) แบ่งได้ 3 ประเภท คือ

1) การผลิตแบบตามงานเป็นการผลิตในปริมาณน้อยขึ้นหรือมีขนาดล้าตในการผลิตที่น้อยอัตราการผลิตต่ำความสามารถหรือทักษะของผู้ปฏิบัติงานจะต้องมีสูง

2) การผลิตแบบ กลุ่มปริมาณการผลิตแต่ละล้าตจะอยู่ระดับปานกลางซึ่งอาจมีการผลิตและสต็อกของไว้ในคลังสินค้าเพื่อตอบสนองต่อความต้องการของลูกค้าได้ทันในช่วงเวลาต่าง ๆ

3) การผลิตเป็นจำนวนมากเป็นการผลิตแบบต่อเนื่องรูปแบบของผลิตภัณฑ์จะมีน้อยชนิดแต่ผลิตปริมาณมาก (ณรงค์ศักดิ์ ธรรมโชติ.2559)

4. แนวคิดเกี่ยวกับการเงิน/บัญชี

การบัญชีเกี่ยวข้องขั้นตอนต่าง ๆ เช่นการจัดบันทึก การจัดหมวดหมู่ การสรุปผล การวิเคราะห์ และแปลความหมาย เป็นการนำข้อมูลในรายงานทางการเงินมาทำการวิเคราะห์

วัตถุประสงค์ของงบการเงิน

งบการเงินจัดทำขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ข้อมูลที่มีประโยชน์ต่อการใช้ในการวางแผนและตัดสินใจแก่ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับธุรกิจ เช่น ผู้บริหารในองค์กรธุรกิจ เจ้าของกิจการ เจ้าหนี้ ผู้ลงทุน เป็นต้น งบการเงินเป็นรายงานทางการเงินที่แสดงข้อมูลเกี่ยวกับฐานะทางการเงินของกิจการ ผลการดำเนินงานและการเปลี่ยนแปลงฐานะทางการเงินของกิจการ

5. แนวคิดเกี่ยวกับการตลาด

การตลาด หมายถึง การบริหารความสัมพันธ์กับลูกค้าที่ทำกำไรโดยมีเป้าหมาย ดึงดูดลูกค้าใหม่ โดยการสร้างคุณค่าสูงสุด และรักษาลูกค้าเดิมโดยการสร้างความพึงพอใจให้กับลูกค้า

การตลาดความสัมพันธ์เป็นการบูรณาการ 4Ps 4Cs 4As ดังนี้

4Ps ได้แก่ ผลิตภัณฑ์ (Product) ตั้งราคา (Price) ช่องทางการจัดจำหน่าย (Place) และการสื่อสารการตลาด (Promotion)

4Cs ได้แก่ เน้นความต้องการของผู้บริโภคเป็นหลัก (Consumer) ต้นทุนการซื้อ (Cost) ซื้อได้สะดวก (Convenience) และการติดต่อสื่อสารกัน (Communication)

4As ได้แก่ รับรู้ (Aware) ทศนคติ (Attitude) ลงมือทำ (Act) และทำซ้ำ (Act Again)

คุณค่าลูกค้า (Customer equity) คือผลรวมของมูลค่าตลอดชีวิตลูกค้าทั้งลูกค้าในปัจจุบันและอนาคตโปรแกรมการตลาดมีผลกระทบต่อคุณค่ากิจการด้วยการส่งผ่านมูลค่าลูกค้าตลอดชีพและคุณค่าลูกค้า (สีบชาติ อันตะไชย. 2560)

6. แนวคิดในการกำหนดกฎระเบียบหรือข้อตกลง

กฎระเบียบหรือข้อตกลงคือ กติกาของการอยู่ร่วมกันของคนในสังคมใดสังคมหนึ่ง ซึ่งกำหนดขึ้นมาโดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อเป็นเครื่องมือที่จะทำให้การอยู่ร่วมกันในสังคมนั้นเกิดความเป็นระเบียบเรียบร้อย สำหรับวินัยในการทำงาน หมายถึง คำสั่ง ระเบียบ หรือข้อบังคับที่นายจ้างกำหนดขึ้นเพื่อควบคุมความประพฤติและควบคุมการทำงานของลูกจ้าง ให้สามารถทำงานให้แก่นายจ้างได้อย่างมีประสิทธิภาพ และเป็นกติกาที่จะทำให้ลูกจ้างจะต้องปฏิบัติตามเพื่อให้การทำงานและอยู่ร่วมกันเป็นไปได้อย่างราบรื่น

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “การบริหารจัดการธุรกิจศรียะลาบาติก ตำบลสะเตง อำเภอเมือง จังหวัดยะลา” เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) และปริมาณ มุ่งศึกษาการบริหารจัดการ กลุ่มศรียะลาบาติก ตำบล สะเตง อำเภอเมือง จังหวัดยะลา และศึกษาวิธีการสืบทอดภูมิปัญญาการทำลวดลายผ้าทอมือ กลุ่มศรียะลาบาติก ตำบลสะเตง อำเภอเมือง จังหวัดยะลา โดยมีการดำเนินการวิจัยดังนี้

1. กลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ในการวิจัยเชิงปริมาณคือสมาชิกกลุ่มศรียะลาบาติกจำนวน 6 คน และวิจัยเชิงคุณภาพให้ข้อมูลโดยตัวแทนกลุ่มศรียะลาบาติกคือ คุณปิยะ สุวรรณพฤษ

2. เครื่องมือการวิจัย ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพโดยใช้เครื่องมือคือแบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง และการวิจัยเชิงปริมาณโดยใช้เครื่องมือคือแบบสอบถามวัดระดับความคิดเห็น เพื่อให้ได้ข้อมูลที่สมบูรณ์ตามวัตถุประสงค์

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล การสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) เป็นการสำรวจรวบรวมข้อมูลเชิงลึก โดยคณะผู้วิจัยได้ใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อให้ได้ ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ของการศึกษาวิจัย และมีการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการทำแบบสอบถาม

4. การวิเคราะห์ข้อมูล แบ่งเป็นการวิเคราะห์โดยการสรุปตามสาระสำคัญตามเนื้อหา และวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนาใช้ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของระดับคะแนนความคิดเห็นในการบริหารจัดการของกลุ่มศรียะลาบาติก โดยมีการกำหนดเกณฑ์การแปลผลค่าเฉลี่ย แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ของลิเคอร์ท (Likert, 1961) ไว้ได้ดังนี้

ค่าเฉลี่ย		การแปลผล
3.26-4.00	หมายถึง	ระดับการบริหารจัดการ มากที่สุด
2.51-3.25	หมายถึง	ระดับการบริหารจัดการ มาก
1.76-2.50	หมายถึง	ระดับการบริหารจัดการ น้อย
1.00-1.75	หมายถึง	ระดับการบริหารจัดการ น้อยที่สุด

ผลการวิจัย

1. การบริหารจัดการกลุ่มศรียะลาบาติก อำเภอเมือง จังหวัดยะลา

1.1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มศรียะลาบาติก ตำบลสะเตง อำเภอเมือง จังหวัดยะลา

กลุ่มศรียะลาบาติกได้เริ่มมีการรวมกลุ่มขึ้นในปี พ.ศ 2548 ด้วยเริ่มต้นจากการที่มีแรงบันดาลใจที่อยากจะร่วมกันอนุรักษ์ภูมิปัญญาและกรรมวิธีการผลิตผ้าพื้นเมืองลายโบราณที่สูญหายไปร่วม 70 ปี ซึ่งมีนายปิยะ สุวรรณพุกษ์ ครูช่างศิลปหัตถกรรมปี 2560 เป็นผู้เริ่มก่อตั้งการทำผ้าบาติกและริเริ่มฟื้นฟูตำนานของผ้าปะลาจิงให้กลับมาสร้างชื่อเสียงแก่จังหวัดชายแดนภาคใต้อีกครั้ง เพื่อสร้างความสำเร็จและต่อลมหายใจของผ้าปะลาจิง เป็นผ้าทอมือใช้เทคนิคการพิมพ์บนผืนผ้าด้วยบล็อกไม้และแกะสลักเป็นลวดลายต่าง ๆ กว่า 200 ลาย การทอที่มีลูกเล่นของลายเนื้อผ้ามากกว่า จุดเด่นคือได้มีการใช้วัฒนธรรมท้องถิ่น มาเป็นตัวเล่าเรื่องผ้า เช่น ช่องลมโบราณ ลวดลายประตู กระเบื้องโบราณ หรือลวดลายสถาปัตยกรรมในท้องถิ่น ซึ่งสินค้าในปัจจุบันส่วนใหญ่จะเป็นผ้าผืนเพื่อให้สามารถนำไปตัดเป็นเครื่องแต่งกายทั้งชายและหญิง โดยเฉพาะนิยมนำไปตัดเป็นยูนิฟอร์มของหน่วยงานราชการในพื้นที่ใต้อีกทั้งยังมีสินค้าอื่น ๆ เช่น ผ้าคลุมไหล่ ซึ่งจัดจำหน่ายที่ King Power ในการผลิตจะผลิตตามจำนวนคำสั่งซื้อ และในช่วงที่การออกงานแสดงสินค้า ส่วนราคาจำหน่ายมีตั้งแต่หลักพันจนหลักหมื่นบาทขึ้นอยู่กับขนาดและลวดลาย โดยกลุ่มเป้าหมายจะเป็นกลุ่มข้าราชการรัฐวิสาหกิจ ลูกค่างุ่มระดับกลาง นักธุรกิจ มีรายได้

เฉลี่ยอยู่ที่ประมาณ 200,000 ถึง 300,000 บาทต่อเดือน สำหรับปัญหาในปัจจุบันสืบเนื่องจากสถานการณ์โควิด19 ทำให้ยอดการจำหน่ายลดลงเนื่องจากช่องทางการจำหน่ายผ่านงานแสดงสินค้าไม่ค่อยมี

1.2 ข้อมูลการบริหารจัดการของกลุ่มศรียะลาบติก ตำบลสะเตง อำเภอเมือง จังหวัดยะลา

ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง (ร้อยละ 83.33) มีอายุระหว่าง 31 - 40 ปี (ร้อยละ 66.67) มีสถานภาพสมรส (ร้อยละ 66.67) สำเร็จการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช. (ร้อยละ 66.67) การประกอบอาชีพส่วนใหญ่ ว่างงาน (ร้อยละ 66.67) ดังรายละเอียดในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 สถานภาพกลุ่มตัวอย่างผู้ตอบแบบสอบถาม

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	1	16.67
หญิง	5	83.33
อายุ		
20-30 ปี	1	16.67
31-40 ปี	4	66.67
41-50 ปี	1	16.67
สถานภาพการสมรส		
โสด	1	16.67
สมรส	4	66.67
หม้าย/หย่าร้าง	1	16.67
ระดับการศึกษา		
ประถมศึกษา	2	33.33
มัธยมศึกษาตอนปลาย / ปวช.	4	66.67
อาชีพ		
รับจ้างทั่วไป	2	33.33
ว่างงาน	4	66.67

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นในการบริหารจัดการของกลุ่มศรียะลาบาคิก

ความคิดเห็นในการบริหารจัดการของกลุ่มศรียะลาบาคิกพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นว่าการบริหารจัดการของกลุ่มศรียะลาบาคิกได้มีการบริหารจัดการภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย 3.39 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.14 รายละเอียดดังแสดงในตารางที่ 2 และเมื่อพิจารณาในกระบวนการบริหารแต่ละด้านสรุปดังนี้

1) กลุ่มตัวอย่าง มีความคิดเห็นว่าการบริหารจัดการด้านโครงสร้างองค์กร/การบริหารองค์กร อยู่ในระดับมากที่สุด (ค่าเฉลี่ย 3.29) โดยกระบวนการบริหารจัดการประเด็นการแบ่งโครงสร้างการทำงานของแต่ละฝ่ายอย่างชัดเจน มีแผนรับสมัครสมาชิกเพิ่มทุกปี และมีเป้าหมายในการพัฒนาธุรกิจอย่างชัดเจน มีการบริหารจัดการอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับคือ ค่าเฉลี่ย 3.33 รองลงมาคือ การตั้งคณะกรรมการ กำกับดูแลอย่างเป็นระบบ อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.17)

2) กลุ่มตัวอย่าง มีความคิดเห็นว่าการบริหารจัดการด้านการผลิต/ทรัพยากรการผลิต อยู่ในระดับมากที่สุด (ค่าเฉลี่ย 3.54) โดยกระบวนการที่มีการบริหารจัดการประเด็น สามารถจัดหาทรัพยากรในการผลิตได้เพียงพอต่อการผลิต และสามารถจัดหาทรัพยากรในการผลิตได้ในราคาต่ำกว่าท้องตลาด มีการบริหารจัดการอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับคือ ค่าเฉลี่ย 4.00 รองลงมาคือ มีการควบคุมและตรวจสอบคุณภาพการผลิต อยู่ในระดับมากที่สุด (ค่าเฉลี่ย 3.83) และเครื่องมืออุปกรณ์การผลิตเพียงพอ อยู่ในระดับน้อย (ค่าเฉลี่ย 2.33)

3) กลุ่มตัวอย่าง มีความคิดเห็นว่าการบริหารจัดการด้านการเงิน/บัญชีอยู่ในระดับน้อย (ค่าเฉลี่ย 2.46) โดยกระบวนการที่มีการบริหารจัดการประเด็น ผลประกอบการมีความโปร่งใสตรวจสอบได้ มีการบริหารจัดการอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.00) รองลงมาคือ การนำผลการบันทึกบัญชีมาใช้ประโยชน์ ในการกำหนดรายจ่าย อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 2.83) และการจัดทำบัญชีรายรับ-รายจ่ายที่ชัดเจน การสรุปการเงินประจำเดือนเพื่อร่วมกันพัฒนาให้ดีขึ้น อยู่ในระดับน้อยโดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับคือ ค่าเฉลี่ย 2.00

4) กลุ่มตัวอย่าง มีความคิดเห็นว่าการบริหารจัดการด้านการตลาดอยู่ในระดับมากที่สุด (ค่าเฉลี่ย 3.75) โดยกระบวนการที่มีการบริหารจัดการประเด็นการออกแบบสินค้าใหม่ ๆ ให้ตรงตามความต้องการของลูกค้า ช่องทางการจัดจำหน่ายที่หลากหลาย และ สินค้ามีความเป็นเอกลักษณ์สะท้อนถึงท้องที่ผลิต มีการบริหารจัดการอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับคือ ค่าเฉลี่ย 4.00 รองลงมาคือ การประชาสัมพันธ์สินค้าในรูปแบบต่าง ๆ อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.00)

5) กลุ่มตัวอย่าง มีความคิดเห็นว่าการบริหารจัดการด้านการกำหนดกฎระเบียบหรือข้อตกลงอยู่ในระดับมากที่สุด (ค่าเฉลี่ย 3.92) โดยกระบวนการที่มีการบริหารจัดการประเด็นการกำหนดกฎระเบียบในการทำงานที่ชัดเจนและเหมาะสม และกำหนดข้อตกลงในการปฏิบัติงาน และผลประโยชน์ ร่วมกัน มีการบริหารจัดการอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับคือ ค่าเฉลี่ย 4.00

รองลงมาคือ จัดสรรผลประโยชน์ที่เท่าเทียมกัน จัดสวัสดิการอย่างเหมาะสม และกฎระเบียบหรือข้อตกลง มีความยืดหยุ่นและปรับตามสถานการณ์ อยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากันคือ ค่าเฉลี่ย 3.83

ตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความคิดเห็นในการบริหารจัดการของกลุ่มศรียะลาบาติก

กระบวนการ (N=6)	\bar{X}	S.D	แปลผล
โครงสร้างองค์กร/การบริหารองค์กร	3.29	0.12	มากที่สุด
1. มีการตั้งคณะกรรมการ กำกับดูแลอย่างเป็นระบบ	3.17	0.75	มาก
2. มีการแบ่งโครงสร้างการทำงานของแต่ละฝ่ายอย่างชัดเจน	3.33	0.52	มากที่สุด
3. มีแผนรับสมัครสมาชิกเพิ่มทุกปี	3.33	0.52	มากที่สุด
4. มีเป้าหมายในการพัฒนาธุรกิจอย่างชัดเจน	3.33	0.52	มากที่สุด
การผลิต/ทรัพยากรการผลิต	3.54	0.39	มากที่สุด
1. สามารถจัดหาทรัพยากรในการผลิตได้เพียงพอต่อการผลิต	4.00	0.00	มากที่สุด
2. สามารถจัดหาทรัพยากรในการผลิตได้ในราคาต่ำกว่าท้องตลาด	4.00	0.00	มากที่สุด
3. มีการควบคุมและตรวจสอบคุณภาพการผลิต	3.83	0.41	มากที่สุด
4. เครื่องมือ อุปกรณ์การผลิตเพียงพอ	2.33	0.82	น้อย
การเงิน/บัญชี	2.46	0.20	น้อย
1. มีการจัดทำบัญชีรายรับ-รายจ่ายที่ชัดเจน	2.00	0.00	น้อย
2. มีการสรุปการเงินประจำเดือนเพื่อร่วมกันพัฒนาให้ดีขึ้น	2.00	0.00	น้อย
3. มีการนำผลการบันทึกบัญชีมาใช้ประโยชน์ ในการกำหนดรายจ่าย	2.83	0.41	มาก
4. ผลประกอบการมีความโปร่งใส ตรวจสอบได้	3.00	0.00	มาก
การตลาด	3.75	0.00	มากที่สุด
1. มีการประชาสัมพันธ์สินค้าในรูปแบบต่าง ๆ	3.00	0.00	มาก
2. มีการออกแบบสินค้าใหม่ ๆ ให้ตรงตามความต้องการของลูกค้า	4.00	0.00	มากที่สุด
3. มีช่องทางการจัดจำหน่ายที่หลากหลาย	4.00	0.00	มากที่สุด
4. สินค้ามีความเป็นเอกลักษณ์สะท้อนถึงท้องที่ผลิต	4.00	0.00	มากที่สุด
การกำหนดกฎระเบียบหรือข้อตกลง	3.92	0.24	มากที่สุด
1. มีการกำหนดกฎระเบียบในการทำงานที่ชัดเจน และเหมาะสม	4.00	0.00	มากที่สุด
2. มีกำหนดข้อตกลงในการปฏิบัติงาน และผลประโยชน์ ร่วมกัน	4.00	0.00	มากที่สุด
3. จัดสรรผลประโยชน์ที่เท่าเทียมกัน จัดสวัสดิการอย่างเหมาะสม	3.83	0.41	มากที่สุด
4. กฎระเบียบหรือข้อตกลงมีความยืดหยุ่นและปรับตามสถานการณ์	3.83	0.41	มากที่สุด
ภาพรวม	3.39	0.14	มากที่สุด

2. วิธีการสืบทอดภูมิปัญญาการทำลวดลายผ้าทอมือ กลุ่มศรียะลาบาติก ตำบลสะเตง อำเภอเมือง จังหวัดยะลา

การสืบทอดภูมิปัญญาในการทำลวดลายผ้าทอมือ พบว่า มีการถ่ายทอดภูมิปัญญาการทำผ้าปะลาจิงให้กับชาวบ้านในชุมชนในหลากหลายช่องทาง เพื่อให้เกิดความรู้นำไปใช้ในการประกอบอาชีพได้โดยมีวิธีการสืบทอดดังนี้

1. ส่งเสริมการค้นคว้าวิจัยเกี่ยวกับภูมิปัญญาการทำลวดลายผ้าทอมือ เช่น การส่งเสริมในเรื่องการค้นหาค้นคว้าประวัติความเป็นมาของ ผ้าทอมือปะลาจิง โดยค้นคว้าจากหนังสือต่าง ๆ เพื่อให้ได้ความรู้ และมีหน่วยงานต่าง ๆ เข้ามาเพื่อทำงานวิจัยเกี่ยวกับผ้าทอมือ

2. อนุรักษ์ภูมิปัญญาการทำลวดลายผ้าทอมือ โดยการอนุรักษ์ลวดลายที่เกี่ยวกับวัฒนธรรมประเพณี วิถีชีวิตของคนท้องถิ่น อนุรักษ์ผ้าทอมือให้ดูมีความทันสมัยเพื่อให้เป็นที่รู้จักมากยิ่งขึ้น

3. พัฒนาภูมิปัญญาผ้าทอมือ ซึ่งนำมาผลิตเป็นผลิตภัณฑ์ที่เกิดจากความคิดสร้างสรรค์ โดยสะท้อนให้เห็นความเป็นเอกลักษณ์ของท้องถิ่นเข้ามาเป็นลายบนผืนผ้า เพื่อให้ผ้ามีความหลากหลาย และมีลวดลายที่ทันสมัย

4. พัฒนาภูมิปัญญาการทำลวดลายผ้าทอมือ โดยการยกระดับผลิตภัณฑ์ให้มีคุณภาพ และเป็นสินค้าที่โดดเด่นยิ่งขึ้น

5. ส่งเสริมกิจกรรมเกี่ยวกับภูมิปัญญาผ้าทอมือ เพื่อเป็นโปรโมทผ้าทอมือให้เป็นที่รู้จักของคนทั่วไป และเป็นการให้ความรู้แก่ผู้ที่มีความสนใจ เช่น จัดฝึกอบรมการทำผ้าปะลาจิง, การจัดงานแสดงสินค้า, การจัดแฟชั่นโชว์

6. เผยแพร่ และแลกเปลี่ยนความรู้เกี่ยวกับภูมิปัญญาผ้าทอมือ โดยการโชว์ผลงานในจังหวัดต่าง ๆ ก็จะได้มีโอกาส พบปะกลุ่มทำผ้ามากมายและได้มีการแลกเปลี่ยน และเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับผ้าทอมือปะลาจิงมากขึ้น โดยให้ชาวบ้านเป็นคนออกแบบลวดลายที่คำนึงถึงวิถีชีวิตความเป็นอยู่ในพื้นที่ สำหรับกระบวนการการทำลวดลายผ้าทอมือมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

การเตรียมผ้า

นำผ้าที่จะใช้เขียนลวดลายมาทำความสะอาดโดยการซัก เพื่อล้างแป้งออกนำไปตากเมื่อผ้าแห้งนำผ้าวางชิงบนเฟรมให้ตึง การจัดทำลวดลายผ้าในกระบวนการนี้แบ่งได้ 6 ขั้นตอนดังนี้

1) การออกแบบลวดลาย ผ้าทอมือปะลาจิงเป็นผ้าลวดลายโบราณที่เป็นจุดเด่น ลวดลายต่าง ๆ ที่ปรากฏบนผืนผ้ามักจะสื่อเรื่องราวความเป็นอยู่ของคนในท้องถิ่นจังหวัดยะลา ด้วยการทำประเพณีวัฒนธรรม และวิถีชีวิตมาออกแบบเป็นลวดลาย ได้แก่ ลายช่องระบายลม ลายไม้ไผ่ ลายกล้วยหิน ลายว่าว ลายนกเขา ลายด้ามกริช และลายต่าง ๆ อีกมากมาย

2) การทำบล็อกพิมพ์ลวดลาย เริ่มจากการออกแบบลวดลายบนกระดาษก่อนแล้วค่อยร่างลงบนไม้ ซึ่งลวดลายที่ออกแบบมานั้นต้องเป็นลายที่สามารถต่อกันได้ มีความต่อเนื่องกันไม่ว่าจะเป็นรอยต่อขวางกับ ขวา ซ้ายกับซ้าย หรือบนลงล่าง เพราะถ้าแบบไม่ดี หรือต่อลายไม่ดี เวลาพิมพ์ผ้าก็จะเห็นรอยต่อที่ชัดเจน

ความสวยงามก็จะน้อยลง และเกิดช่องไฟเยอะ เมื่อออกแบบเสร็จ หรือได้ลวดลายที่ต้องการแล้ว ก็นำไปแกะบนบล็อกไม้แกะ ควรเป็นไม้ที่มีความทนทานต่อความร้อน แข็งแรง เช่น ไม้ขนุน เมื่อแกะเสร็จแล้ว ต้องมีการทดลองพิมพ์บนกระดาษก่อน เพื่อตรวจสอบความสมบูรณ์ของลวดลาย

3) การพิมพ์ลวดลาย การพิมพ์ลายจะเป็นขั้นตอนที่มีความประณีต โดยการพิมพ์ลายนั้นจะต้องมีการฝึกฝน ซึ่งวิธีการพิมพ์ลาย คือ นำบล็อกไม้จุ่มเทียนที่มีความเหนียว และมีความร้อนสูงแล้วยกขึ้นสลับ 2-3 ครั้งตามความเหมาะสม แล้วลองพิมพ์บนกระดาษก่อนลงพิมพ์บนผ้าจริง เพื่อตรวจสอบความเหนียวของเทียน และเพื่อป้องกันความเสียหายของผ้าเมื่อได้เทียนที่ต้องการแล้วก็นำไปพิมพ์ลวดลายบนผ้าที่เตรียมไว้

4) ขั้นตอนการลงสี การระบายสีลงในช่องว่างหรือตามความต้องการเพื่อตกแต่ง ลวดลายของผ้า และมีสีสันเพิ่มขึ้น

5) การคงสภาพสี เป็นการนำผ้าที่ลงสีแล้ว และผ้าแห้งสนิทมาเคลือบโซเดียม ซิลิเกตเพื่อป้องกันสีตก

6) การต้มผ้า การต้มผ้าเป็นการนำผ้าเพื่อละลายเทียนออก ซึ่งจะใช้น้ำกับผงซักฟอกผสมกันแล้วต้มน้ำให้เดือด เพื่อลอกเอาเส้นเทียนออกจากตัวผ้า

การแปรรูปการบรรจุภัณฑ์เพื่อการจัดจำหน่าย

ผลงานผ้าปะลาจึงด้วยบล็อกไม้ ก่อนนำไปจำหน่ายจะมีการรีดผ้า ก่อนนำมาแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์อื่น ๆ ซึ่งได้รับการตอบรับที่ดีจากการออกบูธจำหน่ายสินค้า ที่ร่วมกับหน่วยงานภาครัฐ รวมถึงการนำสินค้าจำหน่ายที่ห้างสรรพสินค้า King's Power และพัฒนาแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์สำเร็จรูป เช่น เสื้อผ้าบุรุษ เสื้อผ้าสตรี กระเป๋า เป็นต้น

สรุปและอภิปรายผล

สรุปผลการวิจัย

1. ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มสตรียะลาบาคิก ตำบล สะเตง อำเภอมะนัง จังหวัดยะลา

กลุ่มสตรียะลาบาคิกเป็นสถานประกอบการและศูนย์เรียนรู้ผ้าปะลาจึง โดยทางกลุ่มมีการอนุรักษ์ภูมิปัญญาและกรรมวิธีการผลิตผ้าพื้นเมืองลายโบราณที่สูญหายไปร่วม 70 ปี ได้ต่อยอดภูมิปัญญาดั้งเดิมและพัฒนารูปแบบให้ทันสมัยเข้ากับตลาดในปัจจุบัน เพื่อสร้างความสำเร็จและต่อลมหายใจของผ้าปะลาจึง ซึ่งเป็นผ้าที่มีอัตลักษณ์หัตถศิลป์ภาคใต้ ซึ่งการทอที่มีลูกเล่นของลายเนื้อผ้ามากกว่าและจุดเด่นอีกอย่างคือได้มีการใช้วัฒนธรรมท้องถิ่น มาเป็นตัวเล่าเรื่องผ้า โดยส่วนใหญ่กลุ่มลูกค้า จะเป็นกลุ่มข้าราชการ รัฐวิสาหกิจทั่วไปลูกค้ากลุ่มระดับกลางนักธุรกิจ ในปัจจุบันทางกลุ่มสตรียะลาบาคิกมีรายได้เฉลี่ย อยู่ที่ประมาณ 200,000 ถึง 300,000 บาทต่อเดือน ซึ่งถือได้ว่าสามารถสร้างรายได้ให้แก่ชุมชนและ สามารถต่อยอดการดำเนินชีวิตและหล่อเลี้ยงกันมาได้จนถึงปัจจุบัน

2. ข้อมูลการบริหารจัดการของกลุ่มศรียะลาบาติก ตำบล สะเตง อำเภอเมือง จังหวัดยะลา

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุระหว่าง 31 - 40 ปี สถานภาพสมรส ส่วนใหญ่จบการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช. และว่างงาน

ความคิดเห็นในการบริหารจัดการของกลุ่มศรียะลาบาติก พบว่าในภาพรวมกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นว่าการบริหารจัดการกลุ่มศรียะลาบาติกได้มีการบริหารจัดการอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย 3.39 และเมื่อพิจารณาในกระบวนการบริหารด้านต่าง ๆ พบว่า

ด้านการบริหารจัดการด้านโครงสร้างองค์กร/การบริหารองค์กรพบว่า กลุ่มศรียะลาบาติกได้มีการบริหารจัดการด้านโครงสร้างองค์กร/การบริหารองค์กร อยู่ในระดับมากที่สุดค่าเฉลี่ย 3.29 โดยกระบวนการที่มีการบริหารจัดการประเด็นการแบ่งโครงสร้างการทำงานของแต่ละฝ่ายอย่างชัดเจน แผนรับสมัครสมาชิกเพิ่มทุกปี และเป้าหมายในการพัฒนาธุรกิจอย่างชัดเจน ซึ่งมีการบริหารจัดการอยู่ในระดับมากที่สุดโดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับคือ ค่าเฉลี่ย 3.33

ด้านการผลิต/ทรัพยากรการผลิต พบว่า กลุ่มศรียะลาบาติกได้มีการบริหารจัดการด้านการผลิต/ทรัพยากรการผลิต อยู่ในระดับมากที่สุด ค่าเฉลี่ย 3.54 โดยกระบวนการที่มีการบริหารจัดการประเด็นความสามารถจัดหาทรัพยากรในการผลิตได้เพียงพอต่อการผลิต และสามารถจัดหาทรัพยากรในการผลิตได้ในราคาต่ำกว่าท้องตลาด มีการบริหารจัดการอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยคือ ค่าเฉลี่ย 4.00

ด้านการเงิน/บัญชี พบว่า กลุ่มศรียะลาบาติกได้มีการบริหารจัดการด้านการเงิน/บัญชีอยู่ในระดับน้อย ค่าเฉลี่ย 2.46 โดยกระบวนการที่มีการบริหารจัดการประเด็นผลประกอบการมีความโปร่งใส ตรวจสอบได้ มีการบริหารจัดการอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 3.00

ด้านการตลาด พบว่า กลุ่มศรียะลาบาติกได้มีการบริหารจัดการด้านการตลาดอยู่ในระดับมากที่สุด ค่าเฉลี่ย 3.75 โดยกระบวนการที่มีการบริหารจัดการประเด็นการออกแบบสินค้าใหม่ ๆ ให้ตรงตามความต้องการของลูกค้า ช่องทางการจัดจำหน่ายที่หลากหลาย และสินค้ามีความเป็นเอกลักษณ์สะท้อนถึงท้องที่ผลิต ซึ่งมีการบริหารจัดการอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับคือ ค่าเฉลี่ย 4.00

ด้านกำหนดกฎระเบียบหรือข้อตกลงพบว่า กลุ่มศรียะลาบาติกได้มีการบริหารจัดการด้านการกำหนดกฎระเบียบหรือข้อตกลงอยู่ในระดับมากที่สุด ค่าเฉลี่ย 3.92 โดยกระบวนการที่มีการบริหารจัดการประเด็น การกำหนดกฎระเบียบในการทำงานที่ชัดเจน และเหมาะสม และมีกำหนดข้อตกลงในการปฏิบัติงาน และผลประโยชน์ร่วมกัน ซึ่งมีการบริหารจัดการอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับคือ ค่าเฉลี่ย 4.00

3. วิธีการสืบทอดภูมิปัญญาการทำลวดลายผ้าทอมือ กลุ่มศรียะลาบาติก ตำบลสะเตง อำเภอเมือง จังหวัดยะลา

มีการถ่ายทอดภูมิปัญญาการทำผ้าทอมือปะลาจิงให้กับคนในชุมชน เพื่อให้ชุมชนเกิดความรู้ นำไปใช้ในการประกอบอาชีพ โดยการ ส่งเสริม อนุรักษ์ พัฒนา ถ่ายทอดความรู้เกี่ยวกับภูมิปัญญา ผ้าทอมือปะลาจิง โดยจะมีการนำเอาสิ่งที่โดดเด่นในชุมชน และให้ชาวบ้านเป็นคนออกแบบลวดลายที่คำนึงถึงวิถีชีวิต การเป็นอยู่ของชุมชน อีกทั้งยังเปิดโอกาสให้คนในชุมชนที่มีความสนใจทุกเพศ ทุกวัย เข้ามาเรียนรู้ และมีการถ่ายทอดภูมิปัญญาการทำผ้าทอมือปะลาจิง เพื่อสร้างอาชีพ และสร้างรายได้ให้แก่คนในชุมชน และเพื่อเป็นการอนุรักษ์ผ้าปะลาจิง และสืบทอดต่อไป

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยสามารถอภิปรายผล ได้ดังนี้

กลุ่มศรียะลาบาติกเป็นสถานประกอบการและศูนย์เรียนรู้ผ้าปะลาจิงด้วยความตระหนักในคุณค่าของภูมิปัญญาการทำผ้าโบราณ ซึ่งได้มีการอนุรักษ์ภูมิปัญญาและกรรมวิธีการผลิตผ้าพื้นเมืองลายโบราณที่สะท้อนเอกลักษณ์ภูมิปัญญาท้องถิ่น นอกจากนี้จะได้อนุรักษ์ผ้าพื้นเมืองของพื้นที่แล้ว ยังสามารถสร้างรายได้ให้แก่คนชุมชนด้วย ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ (อริย์รัช อักษรทับ, 2563) ศึกษาเรื่องแนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการธุรกิจชุมชนผ้าไหมสันกำแพง พบว่า สมาชิกในชุมชนที่มีความตระหนักเห็นคุณค่า และต้องการสืบทอดวัฒนธรรมผ้าไหมสันกำแพงให้คงอยู่

ในเรื่องการบริหารจัดการเห็นว่ากลุ่มมีการจัดการเป็นกระบวนการที่ชัดเจน ซึ่งสอดคล้องตามหลักวัฏจักรเดมิง (Deming cycle) หรือ PDCA ซึ่งมี 4 ขั้นตอนคือ 1. Plan – การวางแผน คือการที่มีการพัฒนากระบวนการทำงานอย่างมีขั้นตอน ด้วยการวางแผนอย่างมีส่วนร่วมเพื่อออกแบบลวดลายผ้าด้วยภูมิปัญญาท้องถิ่นโดยคนในชุมชน สร้างองค์กรอย่างมีแบบแผน มีการประชุม วางแผนการผลิต การจำหน่ายผลิตภัณฑ์อย่างมีระบบ 2. Do – การนำแผนที่วางไว้ไปปฏิบัติ คือการลงมือดำเนินงานด้วยโครงสร้างการบริหารองค์กรที่ชัดเจน และการบริหารจัดการคนให้เหมาะสมกับบทบาทหน้าที่ เน้นการตลาดที่สร้างคุณค่าและเรื่องราวให้กับผลิตภัณฑ์ และสามารถจัดจำหน่ายสินค้าที่มีประสิทธิภาพในระดับเดียวกับผลิตภัณฑ์อื่น ๆ ตามท้องตลาดทั่วไป แต่ก็มีจัดการตลาดในระดับที่สูงกว่าและสามารถเพิ่มมูลค่าสินค้าได้อีกด้วย 3 Check – การตรวจสอบ เพื่อความโปร่งใสในการดำเนินงานมีการจัดสรรผลประโยชน์ของสมาชิกที่ชัดเจนและตรวจสอบได้ มีสวัสดิการอย่างเป็นระบบ 4 Act – การนำแผนที่แก้ไขแล้วปฏิบัติใหม่ คือดำเนินการปรับปรุงแก้ไขส่วนที่มีปัญหา ปรับปรุงคุณภาพผลิตภัณฑ์ และพัฒนาเพื่อยกระดับภูมิปัญญาท้องถิ่นให้เป็นผลิตภัณฑ์ที่มีความน่าสนใจ ให้ทันกับความต้องการที่หลากหลายของผู้บริโภค

การถ่ายทอดภูมิปัญญาการทำผ้าทอมือปะลาจิงให้กับคนในชุมชน เป็นการอนุรักษ์เพื่อรักษาให้คงอยู่ การอนุรักษ์ต้องการให้รัฐเข้ามาช่วยเรื่องของทุนในกลุ่มของผ้าทอ และส่งเสริมให้เด็กรุ่นใหม่เข้าใจและรักประเพณีวัฒนธรรมในภูมิปัญญาพื้นบ้านในท้องถิ่น และสร้างรายได้ให้แก่คนในชุมชน ซึ่งสอดคล้อง

กับผลการวิจัยของ อินทิรา ไพรัตน์ (2561) ศึกษาเรื่อง การพัฒนากลยุทธ์ทางการตลาดกลุ่มผ้าทอนาหมื่นศรี อำเภอนาโยง จังหวัดตรัง พบว่า ด้านผลิตภัณฑ์ ควรร่วมมือกับหน่วยงานภาครัฐ และสถาบันอุดมศึกษา เพื่อพัฒนาผลิตภัณฑ์ เช่น ลวดลายการทอ หรือพัฒนาผลิตภัณฑ์รูปแบบใหม่ ๆ เข้าสู่ตลาด Modern Trade ให้มากขึ้น

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

1. เพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการที่เป็นระบบ จะทำให้การจัดการกลุ่มมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น สมาชิกทุกคนมีส่วนร่วมในการกำหนดกฎระเบียบ รวมถึงคิดเพื่อกำหนดทิศทางที่มุ่งไปสู่การพึ่งตนเองอย่างยั่งยืน ให้มีความพอเหมาะ และเสริมสร้างและพัฒนาความรู้ในการผลิต การบริหารจัดการ ทรัพยากรการผลิต พัฒนาความรู้ด้านการเงิน และ การตั้งราคาที่เหมาะสม
2. เพิ่มความหลากหลายในกระบวนการผลิต โดยการนำผ้าปะลาจิงในรูปแบบผืนไปแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ ทั้งในรูปแบบของใช้ และของที่ระลึก สร้าง Story มีเรื่องราวความเป็นมาของผลิตภัณฑ์ที่แสดงถึงความเป็นภูมิปัญญาท้องถิ่นเพื่อ สร้างคุณค่าและมูลค่าเพิ่มของสินค้าสู่ Smart Product
3. การเพิ่มช่องทางการตลาด พัฒนาช่องทางการจัดจำหน่ายเพื่อเพิ่มฐานกลุ่มลูกค้าให้มีความหลากหลาย เช่น เว็บไซต์ Line Facebook Application และสื่อประชาสัมพันธ์อื่น ๆ เป็นต้น
4. การพัฒนาเครือข่ายเพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็ง ร่วมมือกับหน่วยงานภาครัฐเพื่อให้ การสนับสนุน วิทยากรที่มีความรู้ความสามารถในการเสนอแนะ การออกแบบผลิตภัณฑ์ที่ทันสมัย เพื่อ เพิ่มมูลค่าให้กับสินค้ากลุ่ม

เอกสารอ้างอิง

- ขวัญชัย เกิดอุบล. (2564). การใช้หลักการบริหารจัดการองค์กรบนสภาวะวิกฤต. สืบค้นเมื่อ 17 กุมภาพันธ์ 2565 จาก <https://www.dst.co.th/index>.
- จूरรัตน์ บัวแก้ว. (ม.ป.ป). ผืนผ้าโบราณของจังหวัดชายแดนภาคใต้. สารอาศรมวัฒนธรรมวลัยลักษณ์, หน้า 63.-74.
- ชลธิชา รัมพณินิล. (2560). เอกสารประกอบการสอนออนไลน์รายวิชาการบัญชีการเงินมหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี. สืบค้นเมื่อ 17 กุมภาพันธ์ 2565 จาก <http://portal5.udru.ac.th/ebook/>
- ณรงค์ศักดิ์ ธรรมโชติ. (2559). กระบวนการผลิต. (น.15). กรุงเทพฯ:กรุงเทพฯซีเอ็ดดูเคชั่น.
- แนวหน้า. (2561). ตะลอนเที่ยว : ผ้าปะลาจิง ภูมิปัญญาของชาวปัตตานี ยะลา นราธิวาส. สืบค้นเมื่อ 18 กุมภาพันธ์ 2565 จาก <https://www.naewna.com/lady/362872>
- ระบบคลังข้อมูลทางวิชาการ BRU. (ม.ป.ป). ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการบริหารจัดการ. สืบค้นเมื่อ 18 กุมภาพันธ์ 2565 จาก <http://dspace.bru.ac.th/>

สมชาย น้อยฉ่ำ วรินทร์ธร ธารสารสมบัติ และสุภา แสงจินดาวงษ์. (2561). บริหารจัดการวิสาหกิจชุมชน อำเภอมัทพวา จังหวัดสมุทรสงคราม. วารสารเกษมบัณฑิต, ปีที่ 19 ฉบับพิเศษเดือน มีนาคม 2561, หน้า130.

สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดยะลา. (2564). ฟ้าปะลาจิง. สืบค้นเมื่อ 18กุมภาพันธ์ 2565 จาก https://yala.mots.go.th/news_view.php?nid=654

สืบชาติ อันทะไชย. (2560). เอกสารคำสอนรายวิชาหลักการตลาด มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี. สืบค้นเมื่อ 17 กุมภาพันธ์ 2565 จาก <https://ms.udru.ac.th/subchart/wp-content/>

อริย์รัช อักษรทัพบ. (2563). แนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการธุรกิจชุมชนผ้าไหมสันกำแพง. สืบค้นเมื่อ 17 กุมภาพันธ์ 2565 จาก <https://so05.tci-thaijo.org>

อำนาจ วัดจินดา. (ม.ป.ป). จัดโครงสร้างองค์กร (Departmentation). สืบค้นเมื่อ19 กุมภาพันธ์ 2565 จาก https://hrcenter.co.th/file/columns/hr_f_20170510_162001.pdf

อินทิรา ไพรัตน์. (2561). การพัฒนากลยุทธ์ทางการตลาดกลุ่มผ้าทอนาหมื่นศรี อำเภอนาโยง จังหวัดตรัง. สืบค้นเมื่อ 17 กุมภาพันธ์ 2565 จาก <https://tdc.thailis.or.th>

สมคิด บางโม. (2558). องค์กรและการจัดการ. (พิมพ์ครั้งที่ 6). กรุงเทพฯ: บริษัท วิทย์พัฒน์ จำกัด.

Drucker, Peter F. (1998). Management: Tasks.Responsibilities. Practices

Harold D. Koontz and Cyril O'Donnell. (1 9 7 2). Principles of Management. New York:McGraw-Hill

Likert, R. A. (1961). New Patterns of Management. New York: McGraw-Hill Book Company Inc

Simon, Herbert A. (1965). Administrative Behaviour. New York: The McMillenCompany.